

Houpací židle na opuštěné terase

Stromboli

Jsem prázdná židle k houpání,
kolébá mě tu
jen vání.

Terasou vítr se prohání
a mě tu
kolébá vání,
jen vání.

Slyším svou houpy hou stále znít,
i lípa skřípá tak v stráni.
Kdo ví,
snad je i ta touha žít,
vání,
jen vání,
jen vání.